

[J. O. Krag.]

ramt boligfonden, og helt uanselige nedskæringsbeløb, som gør stor skade alligevel, har ramt en lang række forskellige formål lige til skolebørnenes ferierejser.

Det var den ene måde, hvorpå man skulle stramme den økonomiske politik og få dette vidunderlige kasseoverskud. Det er nu efterfulgt af, at man næsten ved en tilfældighed erkender over for tinget, at man har ladet et beløb på over 300 mill. kr. løbe ud ved denne tilskudsordning, som ikke én af de borgerlige ordførere i realiteten turde forsvare. I virkeligheden var alle enige om, at dette næsten var den dårligste og mest uforansvarlige måde, det kunne gøres på.

Når jeg siger, at det næsten var ved en tilfældighed, er det jo, fordi finansministeren var tilbøjelig til at fortælle os sidste gang, at dette her ikke kostede staten noget, højst renteudgifterne. Sandheden er, at det giver et provenutab på over 300 mill. kr., og at der af det kasseoverskud, som var beregnet til vistnok ikke helt 500 mill. kr. (Finansministeren [Poul Møller]: 445!) . . . på 445 mill. kr., og som er tilvejebragt under så store omkostninger for samfundet i form af nedskæringer og momsforhøjelser, nu er løbet 325 mill. kr. ud, og måske løber der 100 mill. kr. til. Hvad er der egentlig tilbage af finansministerens, og regeringens finanspolitik? Er den ikke skamferet? Men finansministeren tager det uhyre let. Bunden er gået ud af hans politik, der er ikke længere noget kasseoverskud, men han synes nærmest ikke, det er en debat værd.

Grünbaum: Jeg vil gerne gøre en bemærkning i anledning af finansministerens udtalelse om fremgangsmåden. Finansministeren underbyggede i virkeligheden mine betragtninger, idet han oplyste, at statsministeren allerede i sin erklæring havde meddelt, at der ville komme visse udgifter, man ville gøre noget for landbruget. Men, sagde finansministeren, man kunne ikke nå at blive færdig med disse forhandlinger inden den 15. marts, så der kunne fremsættes lovforslag. Men det betyder da ikke, at man ikke kan afsætte reserver på finansloven. Det drejer sig ikke om, hvorvidt det er færdigt i lovforslagsform; det er

kun et spørgsmål om, hvorvidt beløbet skal opføres på en speciel konto for denne lov, eller om man, som man har gjort i mange, mange år, når man vidste, at der kom en udgift af en vis størrelse, men ikke havde det konkret i lovforslagsform, skulle afsætte en reserve dertil på finansloven, for at finansudvalget og folketinget dog kunne være orienteret om, at der ventedes en udgift af en omtrentlig størrelse, og så man kunne få lejlighed til at drøfte det. Det er det, man ikke har gjort. Man har overhovedet ikke givet folketinget nogen oplysning, man har ikke givet finansudvalget nogen oplysning. Det er det, der gør, at man godt kan spørge: er folketinget ført bag lyset? Når finansministeren nu selv siger, at statsministeren allerede i sin erklæring var inde på disse forhold, synes jeg nok, at det strammer lidt til — så kunne man godt udtrykke sig endnu stærkere, end jeg har gjort her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Kaj Andresen): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Valg af 1 medlem til overbevillingsnavnet (i stedet for folketingsmand Gottschalck-Hansen).

(Jfr. sp. 3743).

Valgt blev: *Ellen Strange Petersen*.

Første næstformand (Kaj Andresen): Der er ikke mere på dagsordenen.

Udvalget angående forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Ændring af reglerne for kontrol med og anvisning af arbejde til ledige medlemmer af anerkendte arbejdsløsheds-kasser) og forslag til lov om